

Volwassen ggz en jeugdhulp

Bevordering van de samenwerking tussen (volwassen) GGZ en jeugdhulp

Ik wilde als kind samenleven als 1 verbond, samen met het gezin waar ik in leefde, veilig en in verbinding met elkaar. Samen verbonden zijn is ook in een minisysteem als een gezin de hoofd bedoeling, maar mijn levensloop liep anders. 1 van mijn opvoeders droeg ernstige psychopathie met zich mee.

En ik denk nog vaak, was de beschikbare hulp maar zo veilig voor hem geweest dat hij hulp had kunnen vragen voor hemzelf en voor zijn partner en veel later ook de kinderen. Echter zo liep het niet. Mijn opvoeders bedienden alleen samen de stoornis en de daaruit voortkomende kindermishandeling nauwkeurig, Het afdekken en geheimhouden ervan werd dus een onderdeel van het probleem. Hulp kwam er bij ons niet in en zij gingen nergens naar toe, hun hele grote mensen problemen, werd volledig mijn probleem als jong kind en jeugdige. Van systemische verbindingen en systemische samenwerken was nog geen sprake.

Het vergrootglas ligt in de jeugdhulp of ggz en vaak ook vanuit de samenleving op degenen die openlijk het meeste aan disfunctioneren toont of het DSM label draagt. Dat werd ik als kind en latere jeugdige. Het kind waar in de jeugdggz dan opvoedkundig naar wordt gekeken. Maar ik was eigenlijk het kind die de patronen van het gezin blootlegde. patronen gevoed door de pathologie van mijn opvoeders.

Het kind van de rekening.

Jaren later rende ik als gedesoriënteerde volwassene in volle paniek door het Amsterdamse bos met aan mijn hand mijn eigen zoon van 5. Er was teveel onveiligheid in mijn eigen opgroeien geweest. Weeën stormen aan traumatische herinneringen en paranoïde angsten namen mij daardoor soms over.

Wat mij uiteindelijk een GGZ diagnose opleverde, wat geen medaille voor mijn overleving opleverde maar een nieuwe rekening over mijn disfunctioneren.

Het behandelveld kijkt klinische naar mentaal welzijn en de samenleving kijkt er op neer. Wat begreep ik nou zelf eigenlijk echt als jeugdige en jongvolwassene van wat mij in mijn emotionele waanzin nu overkwam en de relatie daarin tot datgene wat mij als kind onder deze opvoeders overkomen was. Nog helemaal niets dat is taal die pas gaat leven als je weer veel ouder en wijzer bent en de verbanden ziet. In mijn geval was het emotionele overdracht wat natuurlijk ook intergenerationele genetische aanleg en overdracht had kunnen zijn.

Jaren lang intens leed en psychische overbelasting brachten mij vaak naar het randje van de geestelijke afgrond waar ik mijn eigen kind niet in mee mocht

nemen.... Mijn maskers hield ik op in de samenleving, net als mijn eigen opvoeders hadden gedaan en krampachtig functioneerde ik maatschappelijk door. Maar soms schreeuwde ik thuis-de enige plek waar ik mij veilig wist- al mijn levensmoeheid er uit naar hem- terwijl ik heel goed wist dat de cirkel van onveiligheid hier moest gaan stoppen.

Verhalen over het systeem van jeugdzorg en GGZ zijn niet aanmoedigend en het onderling samenwerken in het veld kent ook nog te weinig goede resultaten. Ikzelf moest als individu onveiligheid veranderen naar veilig maar ik was bang voor het systeem die zelf net zo onveilig voelde; dan meld je jezelf niet snel of eigenlijk niet. ---In de GGZ omdat de GGZ hiërarchie van hoge opleidingen, welbespraaktheid en veel top down ons onnodig vaak extra klein deed voelen en in de jeugdhulp waar inzicht over ggz aandoeningen te weinig vanuit kennis, respect en medemenselijkheid in de uitvoering van de opvoedhulp terug komt. En dan heb je ook nog het ggz stigma zelf die mij steevast aan de onderkant van een samenleving plaatste. Een plek waar ik me door mijn afwijkende geschiedenis en het leven met complex trauma al moeilijk vandaan kon trekken. Beschadigde mensen worden beoordeeld en de achterstand tot de wel geslaagde medemens wordt veroordeeld. Gewoon weer meedoen kan zomaar niet in een samenleving als deze.

Een breed systemische aanpak met eigen verantwoordelijkheid van de client. Het klinkt zo eenvoudig. Maar het lijkt een onmogelijke opdracht om alle partijen bijeen te brengen en ook nog als beschadigde volwassene zelf een heel leven bezig te moeten zijn om jouzelf en je gezin bij je kwetsbare positie vandaan te vechten, want dit komt bij ons bovenop de aandoeningen en levenspijn die je al hebt met energie die je eigenlijk niet meer hebt. En helemaal als je het alleen moet doen. Kortom een ring van echte oprechte steunende zorg waar jeugdhulp en ggz liefdevol hand in hand gaan met een lange adem, is van harte welkom.

Mijn kind is tegen alle verwachtingen in verder niet her-beschadigd hij doet het gelukkig uitstekend. Ik heb zoveel krachtbronnen en goeds aangeboord-wat helaas niet voor iedereen weggelegd is. Iets met nurture en nature en gelukkig wat begaafdheid.. Hij is echter wel een KOPP kind net als ik eigenlijk was.

Hij had recht op monitoring gehad, echter mensen zoals ik zijn juist bang voor de jeugd en ggz hulpverlening die de gevolgen van trauma's in het gedrag en dagelijks leven waarschijnlijk te vaak niet zouden begrijpen maar wel zouden veroordelen en misschien ook het enige wat ik wel nog had -mijn kind-bij me weg zouden halen. Het werkte vooral stress verhogend en versterkte mijn doodsangst voor het leven. H

et disfunctioneren binnen je kwetsbaarheid wordt je snel persoonlijk verwijtbaar gemaakt terwijl je hulp nodig hebt voor jou en je gezin en je soms jaren procestijd nodig hebt met 5 stappen vooruit en drie stappen

terug om te kunnen groeien naar beter net als veranderingen in het werkveld zelf.

Van integrale zorg was in mijn jongere tijd dus nog geen sprake. Je werd als individu behandeld. Dat had voor en nadelen. Als volwassene was de zorg vooral op mij gericht, mijn leven en mijn welzijn stond centraal en kreeg eindelijk wel de aandacht die het verdiende. Tegelijkertijd was dat voor mij als kind precies het probleem. Het vergrootglas had met warmte op ons allemaal kunnen worden gericht om onderliggende communicerende vaten te kunnen zien die bijdroegen aan gezondheid of ongezondheid in ons gezinssysteem. De zorgen die er om mij hadden moeten zijn werden echter dus nooit ontdekt en ik werd niet op tijd geholpen en gered. De systemische blik ontbrak en daarmee ook de kans om het klimaat in mijn gezin gezonder te maken en de verbindingen eventueel te verbeteren of misschien in een vorm te herstellen.

Samenwerken tussen zorg systemen kan ouders angst opleveren, zeker die opvoeders van mij die van nature al zorg mijders waren. En eigenlijk zorg verleiders nodig hadden. Het zou mij zelf toen ook angst hebben ingeboezemd, omdat ik niet zou kunnen geloven dat de oprechte bedoeling van hulp zou zijn om mij echt te helpen en te verzorgen in gezamenlijkheid. Maar toen ik later als volwassene wel hulp zocht voor mezelf, wilde ik diep van binnen natuurlijk dat ook mijn kind bekeken werd. Mijn opgelopen aandoening mocht hem niet treffen maar voordat ik mijn zoon ter sprake zou brengen moest ik dus eerst zelf 100% zeker zijn dat de behandelaar en de behandelsetting naast kennis ook de juiste aanpak en vaardigheden konden bieden. Opdat het voor mij voldoende veilig zou zijn voordat ik mijn kind op dezelfde tafel zou leggen.

Werken aan gezondheid en veiligheid vraagt om verbinden en samen willen doen waar ego geen plaats heeft en angst niet nodig is. Ontschotten, afstand verkleinen en samen als 1 team functioneren met alle zorglagen rond een ouder en kind en liefst het hele gezin, is ook mijn inziens dus beter maar dat kan alleen als samenwerken op alle lagen ook echt gebeurd en de samenwerking voor de ouder voelt als veilig en niet als dominantie door machtstoename van samenwerkende partijen die soms onder hun eigen werkdruk en gebrek aan overzicht ook mij vergeten.

Het maakte me als client soms ook juist bang dat 1 specialist zoveel te zeggen heeft en niet in gezamenlijkheid wordt gekeken naar dilemma's en oplossingen waar ook ikzelf als volwaardig deel in mee kan doen.

Het zou mijn ideaal zijn dat zicht en expertise gedeeld wordt, alle perspectieven samen maken namelijk het mooiste geheel. Een duurzame systemische aanpak vraagt om een verandering van elke ring in de kringen van samen werking. Maar dwingt ook dicht bij elkaar te zijn, transparantie en gelijkwaardigheid af waarin

schuren mag en kan omdat dat kan leiden tot mooie inhoudelijke nieuwe inzichten. Het vraagt om willen verbinden en in elkaars buurt willen blijven, echt present zijn en werken in nabijheid zodat je elkaar snel kan en weet te vinden. Goede vakmensen en specialisten zijn samen vaardiger. Wat de een niet weet kan de ander wel. Maar dan moeten we het wel doen en blijven doen en afdelingen bewust toerusten dat het spoor naar elkaar toe eenvoudig te leggen is.

Het onderzoeksveld weet inmiddels welke richting we op zouden moeten, de mensen op de werkvloer willen vaak ook al jaren precies hetzelfde en onze gezinnen zijn zo afhankelijk van die bewegingen dat stoppen wat mij betreft niet kan.

Er is niets zo moeilijk dan een systeem te laten veranderen terwijl de oude gewoonte hardnekkig is en daarbij ook nog afhankelijk te zijn van geldstromen waar jezelf geen controle over hebt. Het blijft vreselijk en vreselijk ingewikkeld om zo afhankelijk te moeten zijn van systemen die ook voor jou bepalen en soms de weg versperren. Hier in deze ruimten met elkaar zijn visies aangescherpt waarvan je intens hoopt dat ze blijvend worden omgezet in daadkracht en we willen dat er elke keer weer mensen opstaan in alle beroepsgroepen in de zorg die de juiste koers aanhouden en aanmoedigen als deze weer lijkt te vervagen.

Systemische samenwerken is de toekomst. Dat is dan ook mijn verzoek aan jullie blijf werken aan kwaliteit van zorg, aan samen en blijf vechten voor de juiste koers. Ga gewoon door met het ontwikkelen van jullie aanpak en verworven kennis binnen de pilots. Stop er niet mee, hou het gedachtegoed vast en doe het voor alle kinderen in de zorg en de latere volwassenen die ze worden die ook weer kinderen zullen krijgen . Laten we de cirkel van individualisme omzetten naar het samen doen en zo het zorgveld breder maken met meer specialistische en systemische kwaliteit gevlochten met elkaar en uitgevoerd in alle medemenselijkheid. Verbeterde samenwerking tussen jeugdhulp en GGZ is voor mij geen doel maar bijna een eis aan kwalitatieve zorg; ik zeg It needs a village to raise a child

En ik zeg hier; lets restart from here again.

Dankjewel en dan mogen jullie nu 1 minuut nemen om te voelen en na te denken over wat er net door mij is gezegd.....

Zorg goed voor jezelf,

Met warme groet, Lorette van der Werf

M 06 – 57930679 **Email;** l.v.d.werf@[level.nl](mailto:l.v.d.werf@level.nl) *bezoek me op **Linked IN.**
<https://www.linkedin.com/in/lorette-van-der-werf-a9a159384/>

Functie ZME: zorg professional met ervaringsdeskundigheid

Spreker congressen.

System therapeutische behandelaar/familietherapeut/ supervisor/ intervisor/trainer.

Overige Media;

Mijn tv uitzending bij EenVandaag

<https://eenvandaag.avrotros.nl/artikelen/kinderen-worden-vaker-seksueel-uitgebuut-door-eigen-ouders-dan-we-denken-ook-lorette-overkwam-het-160171>

Het wetenschappelijk document waarvan ik het voorwoord schreef.

<https://www.hetckm.nl/dossiers/aangiftebereidheid-seksuele-uitbuiting-vergroten-nl/seksuele-uitbuiting-van-kinderen-door-ouders-het-bestaat/>

Mijn link naar mijn verhaal: [Lorette - CKM](#) Centrum kinderhandel en Mensenhandel/ Fier.

Mijn interview in het NRC

<https://www.nrc.nl/nieuws/2025/04/16/rapport-over-kinderen-die-door-hun-ouders-worden-gedwongen-tot-seks-met-volwassenen-je-ziet-het-pas-als-je-het-durft-te-zien-a4890181>

Level Up publicatie linkdin/ suicide/kindermishandeling

<https://www.level-up.nl/publicaties/kan-ik-je-verleiden-tot-morgen>

Podcast open Spotify/ / The womans table/ 2 oktober 25;

<https://open.spotify.com/episode/3WMj3Bc4k51Ndu0OMF853f?si=Kas6vqHnT1uA7dLLiJtpA>

website; <https://familydynamics.nl>